

Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 1 marca 2024 roku

OS-WP-II.310

DECYZJA NR 240/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1903 z późn. zm.), w sprawie dotyczącej ustalenia:

1. że Wnioskodawca produkujący gumy do żucia pakowane w produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I załącznika nr 9 pkt 2 do ww. ustawy, tj. w oznaczone logo Wnioskodawcy paczki wykonane z politereftalanu etylenu (PET) lub z polietylenu (PE) o wadze 1,86 g, nie podlega obowiązkowi ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy – **uznają za nieprawidłową**,
2. że Wnioskodawca produkujący gumy do żucia pakowane w produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I załącznika nr 9 pkt 1 do ww. ustawy, tj. w oznaczone logo Wnioskodawcy pojemniki na żywność w postaci butelki wykonanej z polietylenu (PE) o wadze 9,8 g z kapsłem wykonanym z politereftalanu etylenu (PET) o wadze 6,4 g wytworzone na zlecenie Wnioskodawcy, nie podlega obowiązkowi ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy – **uznają za nieprawidłową**,
3. że Wnioskodawca, produkujący gumy do żucia fabrycznie zapakowane w produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 pkt 2 do ww. ustawy, tj. w oznaczonych logo Wnioskodawcy pojemnikach na żywność w postaci butelki wykonanej z polietylenu (PE) o wadze 9,8 g z kapsłem wykonanym z politereftalanu etylenu (PET) o wadze 6,4 g i sprzedający je do podmiotów dystrybuujących je dalej do użytkowników końcowych, nie podlega obowiązkowi pobrania od tych podmiotów opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy – **uznają za prawidłową**.

UZASADNIENIE

Pismem z 12 grudnia 2023 r. (data wpływu: 15 grudnia 2023 r.) X, zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

Do wniosku zostało dołączone potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej zgodnie z art. 34 ust. 6 Prawa przedsiębiorców.

Pismem z 21 grudnia 2023 r. znak: OS-WP-II.310.X wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawa przedsiębiorców o uzupełnienie braków wniosku, na które odpowiedzi udzielono pismem z 9 stycznia 2024 r. (data wpływu: 10 stycznia 2024 r.). Pismem z 18 stycznia 2024 r. znak: OS-WP-II.310.X wezwano ponownie Stronę do usunięcia braków wniosku. Na

powyższe wezwanie Strona udzieliła odpowiedzi pismem z 6 lutego 2024 r. (data wpływu: 9 lutego 2024 r.).

Strona przedłożyła przedmiotowy wniosek co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1903 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o opłacie produktowej”, w sprawie dotyczącej ustalenia ponoszenia i pobierania opłat w poniżej przedstawionym przez Stronę stanie faktycznym.

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

Zgodnie z opisem przedstawionym przez Stronę, Strona jest przedsiębiorcą zajmującym się produkcją gum do żucia. Gumy są pakowane w paczki oraz w pojemniki przez Stronę oraz sprzedawane w opakowaniach oznaczonych logo Strony (marka własna).

Pojemnik na gumy do żucia nie jest produkowany przez Stronę. Strona zakupuje gotowe do napełnienia pojemniki na gumy do żucia, wyprodukowane przez kontrahenta. Strona kupuje również nadruki wykonywane na jej zlecenie przez kontrahentów. Nadruk stanowi szata graficzna naklejana na gotowy produkt.

Strona wskazała we wniosku, że nie prowadzi sprzedaży do użytkownika końcowego paczek i owijek z gumą do żucia oraz pojemników na żywność z gumą do żucia (klient indywidualny nie może zakupić od Strony ww. produktów). Strona nie prowadzi sprzedaży za pomocą własnego urządzenia vendingowego. Strona prowadzi sprzedaż do podmiotów, które dystrybuują gotowe produkty do użytkownika końcowego. Strona nie prowadzi własnej jednostki gastronomicznej.

Stanowisko przedstawione przez Stronę dot. opłaty z art. 3k ust. 1 ustawy o opłacie produktowej za paczki z gumą do żucia i za pojemniki na żywność z gumą do żucia:

Zdaniem Strony za wyprodukowane gumy w paczce oraz gumy w pojemniku na żywność nie jest ona obowiązana do ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ustawy o opłacie produktowej. Strona wskazuje, że „rozważane produkty zawierają więcej niż jedną porcję żywności (odpowiednio 25 lub 46 pojedynczych gum). Zgodnie z art. 12 zdanie pierwsze dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, „dokonuje oceny, czy do celów niniejszej dyrektywy pojemnik na żywność należy uznać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, obok wymienionych w załączniku kryteriów dotyczących pojemników na żywność, decydującą rolę odgrywa to, czy istnieje tendencja do pozostawiania go w miejscach do tego nieprzeznaczonych – z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Motyw 12 preambuły dyrektywy potwierdza, że „przykładami pojemników na żywność, których nie należy uznawać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów niniejszej dyrektywy, są [...] pojemniki zawierające więcej niż jedną porcję żywności.”

W świetle zasady takiej wykładni przepisów krajowych, która pozostaje zgodna z treścią i celem dyrektywy (zob. np. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 kwietnia 1984 r. z sprawie 14/83 Sabine von Colson i Elisabeth Kamann a Land Nordrhein Westfalen), rozważane opakowania – jako zawierające więcej niż jedną porcję żywności – nie podlegają przedmiotowej opłacie”.

Stanowisko przedstawione przez Stronę dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za pojemnik na żywność z gumą do żucia:

Wnioskodawca zaznaczył we wniosku, że nie prowadzi sprzedaży do użytkownika końcowego pojemników na żywność z gumą do żucia. Klient indywidualny nie może ich zakupić od Strony. Strona nie prowadzi sprzedaży za pomocą własnego urządzenia vendingowego. Strona prowadzi sprzedaż do podmiotów, które dystrybuują gotowe produkty do użytkownika końcowego. Strona nie prowadzi własnej jednostki gastronomicznej.

Wnioskodawca wyjaśnił, że gumy do żucia są fabrycznie pakowane w pojemnik na etapie ich produkcji. „Co za tym idzie – nie są już pakowane przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, ani przez przedsiębiorcę prowadzącego ich sprzedaż za pomocą urządzeń vendingowych”. Strona podkreśliła przy tym, że nie są zatem spełnione przesłanki poboru od użytkownika końcowego opłaty określone w art. 3b ust. 1 i ust. 2 ustawy o opłacie produktowej.

Strona wskazała, że „prawidłowość powyższej wykładni została wprost potwierdzona w treści dokumentacji legislacyjnej: „takie sformułowanie ma na celu doprecyzowanie, że opłata nie jest pobierana w sytuacji gdy w jednostce są sprzedawane fabrycznie zapakowane produkty w opakowaniach, których dotyczy załącznik nr 6 do ustawy, jak np. opakowana porcja orzeszków czy jogurtu umieszczona w pudełku zawierającym tworzywa sztuczne” (Druk sejmowy nr 3009 z dnia 2 lutego 2023 r., s. 5 uzasadnienia)”.

W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3k ust. 1 ustawy o opłacie produktowej za paczki z gumą

do zucia) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 3k ust. 1 ustawy o opłacie produktowej przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I załącznika nr 9 do ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

1. zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;
2. uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Produktami takimi, zgodnie z sekcją I załącznika nr 9 pkt 2 ww. ustawy są paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki.

Artykuł 2 pkt 9e ustawy o opłacie produktowej definiuje produkty jednorazowego użytku wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone. Przy tym w art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

Ustawa o opłacie produktowej w art. 2 pkt 9b definiuje przedsiębiorcę podlegającego jej przepisom jako przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 324, z 2022 r. poz. 2185 oraz z 2023 r. poz. 588), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Przy tym wprowadzenie do obrotu definiowane jest w art. 2 pkt 12a ustawy o opłacie produktowej jako pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

W dokumencie opracowanym przez Komisję Europejską pt. „Wytyczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (2021/C 216/01)” (dyrektywa SUP), wskazano, że „choć nie wspomniano o tym wyraźnie w dyrektywie, można wywnioskować z kontekstu opisanego w ocenie skutków, że w przypadku paczek i owijek głównym czynnikiem sprawiającym, że stają się one odpadami w środowisku morskim, jest spożywanie produktów spożywczych na wynos i potrzeba większej wygody”. Dodatkowo powyższe wytyczne wskazują „że w świetle celu

dyrektywy polegającego na zapobieganiu powstawaniu odpadów w środowisku w postaci przedmiotów jednorazowego użytku wykonanych z tworzyw sztucznych oraz faktu, że paczki i owijki należą do najbardziej zaśmiecających przedmiotów, należy zastosować podejście zgodne z podejściem dotyczącym pojemników na napoje objętych zakresem stosowania dyrektywy w odniesieniu do progu pojemności trzech litrów". Dodatkowo w ww. wytycznych wymieniono wśród przykładów paczek objętych przepisami dyrektywy SUP paczki zawierające wiele porcji żywności przeznaczonej do bezpośredniego spożycia z paczki, które nie są indywidualnie owinięte (np. wyroby piekarskie, herbatniki, cukierki, gumy do żucia, chrupki).

W przypadku paczek wymienionych w sekcji I załącznika nr 9 pkt 2 do ustawy o opłacie produktowej, mowa jest o paczkach wykonanych z elastycznych materiałów zawierających żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki bez żadnej dalszej obróbki. Czyli to przedsiębiorca, który wprowadza do obrotu paczkę zawierającą żywność podlega przepisom ustawy o opłacie produktowej, a nie wprowadzający pustą paczkę bez żywności. Strona wytwarza gumy do żucia w paczkach i dokonuje pierwszego wprowadzenia na rynek krajowy tych paczek z żywnością (tj. z gumą do żucia).

W związku z powyższym Strona jako wprowadzająca do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o których mowa w sekcji I załącznika nr 9 pkt 2, w myśl przepisów ustawy o opłacie produktowej powinna dokonać rozliczenia paczek z gumą do żucia w ramach przepisów ustawy o opłacie produktowej, w tym w zakresie ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 tej ustawy.

W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3k ust. 1 ustawy o opłacie produktowej za pojemniki na żywność z gumą do żucia) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko na kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 3k ust. 1 ustawy o opłacie produktowej, przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I załącznika nr 9 do ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

1. zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;
2. uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Produktami takimi, zgodnie z sekcją I załącznika nr 9 pkt 1 ww. ustawy są pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełko, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Artykuł 2 pkt 9e ustawy o opłacie produktowej definiuje produkty jednorazowego użytku wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone. Przy tym w art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywę Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz.

UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

Wprowadzenie do obrotu definiowane jest w art. 2 pkt 12a ustawy o opłacie produktowej jako pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

Ustawa o opłacie produktowej w art. 2 pkt 9b definiuje przedsiębiorcę podlegającego jej przepisom jako przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 324, z 2022 r. poz. 2185 oraz z 2023 r. poz. 588), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Powyższa definicja obejmuje więc przedsiębiorców, którzy zlecieli wytworzenie produktów z sekcji I załącznika nr 9 pkt 1 do ustawy o opłacie produktowej i pod własnym oznaczeniem (marką) wprowadzają je do obrotu. Zatem w sytuacji kiedy producent gum do żucia zleca wytworzenie pojemników na żywność pod własnym oznaczeniem, to jako zlecający ich wytworzenie i jako wprowadzający je do obrotu pod własnym logo, powinien rozliczyć je w ramach przepisów ustawy o opłacie produktowej.

W związku z powyższym Strona jako wprowadzająca do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o których mowa w sekcji I załącznika nr 9 pkt 1 w myśl przepisów ustawy o opłacie produktowej, powinna dokonać rozliczenia pojemników na żywność z gumą do żucia w ramach przepisów ustawy o opłacie produktowej, w tym w zakresie ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 tej ustawy.

W niniejszej sprawie (dot. opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej za pojemnik na żywność z gumą do żucia) należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 z późn. zm.).

Ustawa o opłacie produktowej w art. 3b ust.1 zobowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy (w tym pojemniki na żywność) będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, od 1 stycznia 2024 r. do pobierania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego pojemniki na żywność jako puste lub wraz z żywnością. Zgodnie z art. 3b ust. 2 ustawy o opłacie produktowej, do pobrania opłaty jest również obowiązany przedsiębiorca pakujący i oferujący – za pomocą urządzenia vendingowego, w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne – napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami.

Przy tym art. 2 pkt 11ac ww. ustawy wskazuje, że użytkownik końcowy to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Zgodnie z opisem przedstawionym przez Wnioskodawcę Strona jest producentem gum do żucia w pojemnikach na żywność i następnie sprzedaje te fabrycznie zapakowane gumi w pojemniki podmiotom, które dystrybuują je dalej do użytkowników. Strona podkreśliła we wniosku, że nie prowadzi sprzedaży do użytkownika końcowego pojemników na żywność z gumą do żucia, nie prowadzi sprzedaży za pomocą własnego urządzenia vendingowego oraz nie prowadzi własnej

jednostki gastronomicznej.

Powyższe przepisy, które zobowiązują do pobierania opłaty, dotyczą pustych pojemników na żywność oferowanych w jednostkach handlowych lub pojemników, w które zapakowano żywność na terenie jednostki handlowej lub gastronomicznej lub oferowanej za pomocą urządzenia vendingowego, która będzie następnie bezpośrednio spożywana przez nabywców z tych pojemników. W przypadku, kiedy pakowanie żywności w pojemnik na żywność zostało dokonane przez producenta żywności, a nie nastąpiło w jednostce handlowej czy gastronomicznej czy też w urządzeniu vendingowym, opłata nie będzie pobierana.

Opłatą, o której mowa w art. 3b ustawy o opłacie produktowej, nie będą zatem objęte pojemniki na żywność z fabrycznie zapakowaną przez producenta żywnością na etapie sprzedaży przez producenta do jednostek handlu czy gastronomicznych. Jednocześnie ustawa wskazuje konkretne grupy przedsiębiorców którzy są zobligowani do pobierania tej opłaty jako jednostka handlu detalicznego lub hurtowego, jednostka gastronomiczna i sprzedający za pośrednictwem urządzenia vendingowego (Strona nie prowadzi tych działalności których dotyczy przepis) oraz definiuje podmioty, od których ma być ona pobierana w postaci użytkowników końcowych (zaś podmioty którym Strona sprzedaje swoje produkty, tj. pojemniki z gumą do żucia dystrybuują je dalej odpłatnie do konsumentów, a co za tym idzie podmioty te nie spełniają definicji użytkownika końcowego).

Mając powyższe na uwadze, nie zachodzą istotne przesłanki ustawowe do zastosowania wobec Strony przepisu z art. 3b ustawy o opłacie produktowej i tym samym Wnioskodawca nie będzie zobowiązany do wnoszenia opłaty, o której mowa w art. 3b tej ustawy w opisanym przez Wnioskodawcę stanie faktycznym.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.